

Merdud

2011-12-10

Kırmızı Kitap'ın son kısımlarını oluşturan Yedi Vaaz'ı evini dolduran ruhlara yazdığı söylenir. *Ölülere Yedi Vaaz, Septem Sermonem ad Mortuos*

İki gündür huysuz. Altı ay, olmadı daha, altı aylık olmadı. Konuşmasını öğrendiğinde şimdi bildiklerini unutmuş olacak mı? Belki beni tanımaya başlaması unuttuğuna işarettir.

Yazıları ona yazmak isterdim. Zaman zaman beni mezarıma indirirken ne düşüneceğini düşündüğüm en güzeline. Her kucığıma aldığımda, onun beni son defa kucaklayacağı zamanı hatırlıyorum.

Yapmam gereken tonla iş var, ancak dilimi çözmem için yazmam gerekiyor. Dilimin ve elimin çözülmesi için.

Nasıl ki yatmakla insan katılışırsa, yazıdan uzak kalınca da katılıyor. Katılaşmak, kalbin ve dilin katılaşması, zevkten mahrumiyet, gördüklerimi göremiyor olmak, neşesiz bir insan olmak, o bir rüzgarken, bir bedene dönüşüyor, ben katılaştıkça o da katılıyor. Onu çözmek için kendimi çözmem gerek, onun huzurlu olmasını istiyorsam, kendim de huzurlu olmalıyım.

Ağlamasını susturmak için ağlamayı kesmem gerek.

İnsandan bahsederken, aslında bu sahfadan ileri gitmediğini, ağlamakla ömrünü tükettiğini ve her zaman bir kucak aradığını düşünüyorum.

Meşgul ol, yazmaya korktuklarını pazar yerine çıkar, sonunda kimin hanesine düşen varsa alır. Dünya tuhaf bir yer. İnsanın insana ettiğini kimse etmiyor. Haber geliyor, ya faydasız, ya anlamsız, ya yalan. İnsanlardan neden kaçtığımı hatırlamak için kucaklarını denemem gerekiyor. İnsanlar buldukları kucaklarda, yüksek ve rahat yerlerde yaşamayı tercih ediyor, bense oturmuşum hep, şimdi de, en fazla emekleyebiliyorum.

Emeklemenin yarattığı tuhaf yalnızlık, yürümeyi öğrenecek kadar yaşayamayacağımı biliyorum. Sardırdıkları gibi bir tenasuh düşüncesinin neden kaynaklandığını da tahmin ediyorum. Çünkü bir ömür bu dünyaya az. İnanmam gerekenlere inanmıyor olduğum doğru değil, sadece inanmak zorunda

kaldığımda *bilmeye* engel olduğunu düşünüyorum. Allah'a inanmak, onu bilmeye engel. İnanmamak da engel, tabii ki. Bu konuyu böyle ele almak tuhaf kaçacak ama ben peygamberlerin bilmek ve inanmak arasında, bilmeyi tercih ettiğini düşünürüm, yoksa insan her şeye inanıyor, kendine de inanabilir.

Bilgi ise çok çok çok farklı bir dert. Allah'ı nasıl bilirsiniz? Şu dünyaya bak, adaletsiz biliriz, şu dünyaya bak, güzel biliriz, şu dünyaya bak, sabırlı biliriz, şu dünyaya bak... Dünyaya bakmadan bilmez misiniz? Bilmeyiz. Çünkü dünyanın ötesine ufkumuz yetişmez.

Yeryüzünün *kötülüğüne* istinaden inkar eden kişiye sormak isterim, evdeki karıncalara ne kadar adilsin? Onların ayrı ayrı *bireyler* olmadığını biliyorsan, hepsinin *tek bir organizma* gibi varolduğunu biliyorsan, düşündüğün anlamda adalet ve eşitliğin onlar için geçerli olmadığını da bilirsin. Peki insanın tek başına bir kıymeti harbiyesi olduğunu sana kim söyledi?

Çiçeklere ne kadar adilsin? Yemeğine ne kadar adilsin? Kendi organlarına ne kadar adilsin? Bugün beynime yarayan yemekler yedim, yarın da mideme yarayan yemekler yemeliyim ki adil olayım, diyor musun? Allah'ın *ben yeryüzünü süper bir yer yapacağım* diye bir vaadi vardı, *her dileyen dilediğini alacak* diye bir vaadi vardı da, biz mi bilmiyoruz? Allah'a *rahman* (rahmeti herkesin kuşatan) gibi, *kahhar* (kahreden), *gafur* (bağışlayan) gibi, *muntakim* (intikam alan) de diyen bir din mesela bizimkisi; *Tanrı hep iyi olmalıdır* diye bir inanç geliştirip, *ben Tanrı olsam, bak dünyada aç adam kalıyor mu* diye güzel hayallere dalmak... Tabii ki sonunda *Tanrı yoktur* diye devam eden aydınlamalara ulaşırsın. Çünkü *Tanrı olsa, aynen benim gibi, veya benden birazcık daha iyi olurdu kesin*.

Bilmenin ne olmadığını biliyoruz. Tanrıya bir kişilik atfedip, inanan veya inananmayan olmanın bir farkı yok. Bilmenin ne olduğunu ise bilmiyoruz. Çünkü bilmeyi istemiyoruz. Bilmek zor, önce ciddiye almak gerekiyor, ciddiye aldığını *o varmış gibi* yaşayarak göstermen gerekiyor belki.

Ama bilimsel olarak... Sabahtan akşama kadar bilimle ilgili şeyleri okuyorum, seyrediyorum, dinliyorum; en son şunu seyrettim mesela, yine de bütün bu söylenenlerin benim açımdan, aradığım bilgi açısından bir önemi yok, bilim olduğu şey olmaya devam edebilir, birileri bilimin sebepler zincirine bakıp Tanrılarına ihtiyaç kalmadığını düşünebilir; bunlar şaşılacak yorumlar değil, Okkam'ın us-turasıyla traş olmak daha moda olabilir, bunda da şaşılacak bir şey yok.

Ne için yaşıyorsun? Ne seni yerinden kaldırıyor? Sabahları ne için uyanıyorsun? İşte senin Tanrın odur.

Esra bu yazıya 30 Mayıs 2020 tarihinde şöyle bir yorumda bulundu:

Bilmek ile inanmak meselelerine dair bikkbik yorumlarda bulunduğum zamana, geçmişten gelen bir katkı/cevap gibi. Sonu da ne güzel bitmiş.

Bikbikbik değil, estaęfirullah. :)

Bahsi geęen yorum da řurada ve řurada.